

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

LV. Sic amicus ad amicum scribit.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

LV. SIC AMICUS AD AMICUM SCRIBIT.

CUM Deum super tuam humanam potentiam diligis, cum Deum omni tuæ animæ vi amas, cum Deum omni tuæ animæ sapientia cognoscis et confiteris, cum Dei dona in multa et pia gratitudine acceperis, ideo tibi hanc scribo epistolam.

Magnus divini amoris effluxus, qui nunquam sistitur, sed indesinenter sine ullo labore, suavi vero semper cursu erumpens, quatenus nostrum impleat vasculum et exundet, si nostra propria voluntate minime impeditur, semper nostrum vasculum Dei donis superreplet.

Domine, plenus es, nosque plenos etiam tuis efficis donis. Tu magnus es, nos autem parvi, quomodo tibi similes erimus? Domine, nobis dedisti, nosque vicissim usque dare debemus. Cum vero vas parvum sumus, illud sane replesti; potest autem tam sæpe vas minus in majus fundi, ut majus ex minore repleatur. Majus vas est Dei complacentia quam ex nostris operibus accipit; sed heu! tam parvi sumus, ut uno Dei aut Scripturæ sacræ verbulo ita nos compleamur, ut jam statim magis nequeamus. Nunc autem vicissim dona in magnum vas infundamus, quod Deus est. Quomodo vero hoc fiet? Illud pio affectu effundamus in peccatores ut mudentur, tunc implebitur vas. Item effundamus in imperfectiones spiritualium virorum, ut illas superent perfectique fiant et maneat, et implebitur. Effundamus in pauperum animarum necessitates, quæ in purgatorio cruciantur, ut per suam misericordiam ab his liberet eas Deus. Item effundamus cum pia compassione in necessitatem illorum, qui licet sint christiani tamen in peccatis detinentur. Dominus Deus noster plus quam cæteri nos amavit, plus quam omnes pro nobis laboravit, etiamque maxime pro nobis passus est. Vicem ipsi rependere debemus, si illi similes esse volumus.

Sic cuidam locutus est Dominus noster: Da mihi omne quod tuum est, et ego tibi dabo omne quod meum est. Amoris repensio quam Deo præstamus valde suavis est; laboris vero repensio valde gravis est, quia his quæ intus amor

sapit et fruitur, plerumque in exterioribus carere debemus. Quam vero sit illud grave, si quis me interrogat, humano sensui minime valeo edicere. Dominus noster multa pro nobis usque ad mortem passus est; nunc vero dolor, vel minimus, adeo gravis nobis videtur et magnus, ut sane de hoc erubescendum est, atque dolendum coram Deo tam parvam nobis esse virtutem. Ex amore vero dolor plus dulcescit, quam exprimi potest, et Deo similes si efficeremur, in multis pugnis victoriam reportaremus. Dei complacentia amantiſque animæ simul conveniunt sicut sol cum aere, qui una quadam suavi penetratione commiscuntur, ita ut aeris frigiditatem sol devincat et obscuritatem, unde omne in uno sole fulgens videtur; quod quidem ex divina procedit suavitate. Deus vero nobis omnibus hunc concedat ac conservet amorem! Amen.

LVII. QUALITER DEUS AMICOS SUOS TANGIT DOLORE.

QUANDO quis turbatur, ut jam in se non firmiter constet, et levem culpam in se habet, ita tunc loquitur Dominus noster: Illum tetigi. *Glosa*: Eo modo quo me Pater in terris tetigit, ego illos quos in terra ad me traho, non sine magno ipsorum dolore traho, et quo mihi propiores accedunt, eo graviorem tractum meum cognoscent. Quando vero homo ita super se victor extiterit, ut pœnam et consolationem pro uno eodemque perpendat, ad tantam illum extollam suavitatem, ut inde vitam sapiat æternam.

LVIII. NONNULLA DE PARADISO.

OSTENSUM est mihi et vidi qualis fuerat modo creatus paradisiſus. Ejus latitudinis ac longitudinis nullum finem inveni. Primo ad locum deveni inter hunc mundum et ipsum paradisiſum medium, ubi vidi arbores, folia, pulchra gramina, nullam vero malam herbam. Quædam arbores fructus ferebant, pleræque vero tantum folia suaveolentia. Ibi discurrebant